

60 let

**Základní
umělecké školy
v Dačicích
1949–2009**

Slovo ředitele

Když jsem před deseti lety u příležitosti padesátých oslav školy napsal, jak učitelé i žáci naší základní umělecké školy doufají, že se jednou dočkáme své vlastní budovy, a pan inspektor nám splnění tohoto snu ve své úvaze rovněž popřál, netušil jsem, jak se tak brzy za opravdu šťastných okolností dobereme k metě, kterou považuji za nejdůležitější událost v dosavadní šedesátileté historii školy.

Nejdůležitější okamžiky života školy se začaly odvíjet od 12. září 2000. Tento den byla za asistence většiny pracovníků ZUŠ v areálu dačické nemocnice zahájena slavnostním výkopem stavba nové školní budovy. V ní měl konečně po letech provizorií vzniknout dostatečný počet kvalitních učeben pro hudební a výtvarný obor naší školy a navíc i reprezentativní sál, rekonstruovaný v budově bývalého kulturního domu.

Velkorysým darováním pozemku i budovy bývalého kulturního domu velmi významně přispělo město Dačice, které navíc v závěru důležitého rozhodnutí o stavbě nabídlo smluvně ministerstvu školství dofinancovat částku 4.220.000,- Kč do potřebné výše celkových nákladů, jež dosáhly takřka 33 miliónů Kč. A tak po jedenácti předešlých letech strávených na různých místech Dačic byla k 1. září 2002 připravena pro naše žáky a učitele nová budova se specializovanými učebnami, s krásným koncertním sálem i s tolik potřebným zázemím.

Proto pokládám za velmi důležité poděkovat za velké a vytrvalé úsilí zainteresovaným osobám, institucím, firmám i všem pracovníkům, kteří se o vybudování nové školy zasloužili. Hlavní poděkování patří tehdejšímu starostovi města ing. Janu Jelínkovi, jenž svým dlouholetým a trvalým zájmem usiloval o vyřešení našeho provizoria. Z jeho iniciativy poskytlo město Dačice pomoc a podporu, aby nová školní budova mohla plnit své poslání. Poděkování patří také zástupcům jednotlivých institucí, kteří přispěli k zahájení stavby i k jejímu zdárnému průběhu. Zasluhu mají zejména Vladimíra Al Maliki (naše bývalá žačka klavíristka Vl. Procházková), v té době pracovnice ministerstva školství, dále PhDr. Jitka Čechová, ředitelka ŠÚ Jindř. Hradec a ing. Ludmila Jeráčková, pracovnice ministerstva školství, poděkování patří i projektantovi ing. Janu Pokornému a dodavateli stavby firmě Korint s. r. o. Dačice. Velký dík si zaslouží rovněž pedagogický sbor i ostatní pracovníci školy, kterým se průběžně dařilo zviditelňovat školu a držet její kvalitní úroveň i v nelehkých provizorních podmínkách, ve kterých pracovali.

Dnes se škola pyšní nadstandardními podmínkami a počet žáků dosáhl společně se slavonickou pobočkou čísla 600. O jejich umělecké vzdělání se stará celkem 24 pedagogů. Svou samostatnou historii píše Městský dechový orchestr při naší škole, úspěšný pěvecký sbor Kvítek, výtvarný obor a také naše pobočka ve Slavonicích. Dobré výsledky práce školy a jejich učitelů se odrážejí na mnohých interních i veřejných vystoupeních a výstavách, na nichž žáci získávají své první ostruhy, někteří právě při nich dospívají k rozhodnutí o své budoucí profesní orientaci.

A proto i nadále budeme mít na paměti, že naše škola není místem, kde se dítě pouze vzdělává, ale především místem, kde dítě žije podstatnou část důležitého období svého života. Je tedy důležité, abychom si neustále připomínali, že nejen od fyzického, ale i od psychického zdraví našich dětí, od jejich morálky, vztahu a citu ke společnosti i k přírodě se bude odvíjet budoucnost tohoto světa.

Milan Kubek
ředitel ZUŠ Dačice

Slovo starosty města

V letošním roce uplyne šedesát let od založení Základní umělecké školy v Dačicích. V těch uplynulých letech škola změnila svůj název, ale její základní poslání zůstalo: rozvíjet vnímání a tvořivost žáků, poskytnout jim umělecké vzdělání, naučit je lásce ke všemu krásnému, co obohacuje nejen jejich život, ale i náš. Umění je nadčasové, mění se názvy školy, politické systémy i sami žáci a učitelé, ale dovednosti zůstávají. Mění se třeba rám obrazu, ale výtvar samotný je stále tady. Kulturnost národa je odrazem naší vzdělanosti.

Posláním základní umělecké školy není vychovat co nejvíce profesionálních umělců, i když to je na první pohled nejlepší ocenění práce jejich učitelů, ale otevřít u všech žáků jednu z komnat, kterou skrývá lidská duše, aby se do ní v životě mohli kdykoliv znovu a znovu vracet. Napřed si stanov cíl, pak k němu hledej cestu – praví moudré přísloví.

Základní umělecká škola má v rámci vzdělávacích institucí města své nezastupitelné místo. Základní školy při systému povinné školní docházky ji nemohou nahradit jak z časových možností, které mohou věnovat hudebním a výtvarným předmětům, tak z hlediska počtu žáků i rozsahu studijních osnov. Spočítat, kolik dětí prošlo touto zájmovou školou za dobu jejího trvání, to by možná někdo dovedl a bylo by to číslo jistě v tisících, přesto však žádným číslem nelze vyjádřit radost z vlastních schopností, kterou svým žákům přinesla. Škola, která není povinná, kam chodíme většinou rádi, ze zájmu.

Toto školské zařízení má své nezastupitelné místo i jako centrum kulturního dění, při pořádání koncertů a výstav, obohacuje nejen žáky samotné, ale i občany a návštěvníky města, a svou činnost má i vliv na kulturní dění Dačicka. Vždyť také volný čas tvoří důležitou část našeho života. Měla by to být doba, v níž jsme našli uspokojení, radost i svůj cíl. V neposlední řadě přispívá prostřednictvím svých uměleckých souborů i jednotlivců, zvláště pak těch, jenž se vydali na profesionální dráhu, k propagaci a zviditelnění našeho města a regionu, a to nejen v ČR, ale i v zahraničí. Za to jim patří dík.

Ač toto období je stále více založeno na ekonomice a hospodářské prosperitě, přesto pevně věřím v další rozvoj a pokračování školy. Mnohé je dáno společenskými podmínkami, ale je dobře problémy řešit nejen rozumově, ale i citem, uvědomit si lidskou svobodu a důstojnost. Je štěstí najít naplnění svého života v umění i v nejvědnější skutečnosti. Za současné vedení města

Slovo školního inspektora

Za 60 let škola ve svém místě zakoření jako dobrý strom nesoucí neustále své mladé a svěží plody. Promítá se do dětství a lidských životů stovek lidí, kteří ji navštěvovali nebo alespoň nějakým způsobem přišli do styku s její činností, s uměleckými a kulturními aktivitami, kterými již dlouho obohacuje místní život. Mezitím šel čas a náš svět se v mnohém změnil, změnila se i škola; zkrásněla a vyrostla jako mladá dívka oděná do barevných šatů. A přesto – zůstává něco, co se časem zas tak rychle nemění, co se jakoby stále opakuje v nových generacích, v nových nadějích, co nás poutá k našemu známému kulturnímu okruhu, naší zemi, k domovu. K tomu patří i první obrázky, keramické figurky, písničky, Mozart s jedním cis navíc, sborové hlasy jako z andělského kůru, tóny žesťových nástrojů nesoucí poselství o nás až někam za obzor... Zůstává také tréma před koncertem, úsměv a pochvala paní učitelky, vůle přece jen to dokázat, vědomí o ještě jiném světě, o světě krásy, porozumění, umění a co já vím... Každý z nás je nějak stejný i nějak jiný. Je podivuhodné, že v časech podivných změn, o kterých zatím mnoho nevíme, v časech přetékajících reklamou a pochybnou nabídkou, se dál mnoho dětí hlásí do „zušky“, do které vůbec nemusí. Většinou ani nechtějí být výkonnými umělci, ale přesto – hodnota tohoto vzdělávání mezi lidmi stále platí, nezaznamenává poklesy na burzách, zaznamenává však nemalou přidanou hodnotu ke kvalitě lidského života.

Přejme tedy škole, aby měla nadále dobré podmínky k její pokračující existenci, dobré učitele a žáky a aby třeba za dalších 60 let mohla o sobě říci, že je stále v plné síle, potřebná a úspěšná.

Mgr. Jindřich Bešťák
školní inspektor

mohu v tomto ohledu škole slíbit plnou podporu. Všem žákům minulým, současným a konec konců i těm budoucím přeji, aby pro ně vzpomínka na studium v Základní umělecké škole v Dačicích byla co nejradostnější a aby je nabyté vědomosti, dovednosti, fantazie provázely celým jejich životem. Učitelům chci popřát mnoho trpělivosti. Za jejich náročnou práci, jež se jim mnohdy stala celoživotním povoláním i posláním, patří uznání a poděkování nás všech. Určitě zde platí myšlenka J. Á. Komenského: Škola hrou...

Rudolf Hájek
starosta
Město Dačice

Slovo členky rady Jihočeského kraje

Základní umělecká škola Dačice slaví v letošním roce významné kulaté výročí – 60 let od svého založení. Je to jistě příležitost ohlédnout se nejen do minulosti, ale přiblížit i budoucnost.

Za tuto, z pohledu staletí krátkou, z pohledu lidského věku dlouhou dobu se škole a jejím pedagogům podařilo vzdělat a vychovat tisíce mladých lidí ke schopnosti vnímat umění, rozumět mu a jeho krásu a hodnotu umět předávat dál.

U příležitosti tohoto kulatého jubilea je třeba ocenit každoroční práci, úsilí a snahu všech učitelů, kteří umožňují svým žákům všestranně se umělecky

rozvíjet, a to od těch nejmenších předškoláků až po ty starší. Připravují talentované žáky ke studiu na středních i vysokých školách a zároveň přispívají ke kulturnímu životu svého města. V zahraničí pak reprezentují jak školu, tak město i Jihočeský kraj a Českou republiku. Za to vám patří velké poděkování.

Oceňuji, že dar vynikat v určité oblasti lidského života si neopouštíte pouze pro sebe, ale předáváte jej dalším generacím. Mým přáním proto je, aby i nadále měli dnešní i budoucí žáci vaší školy možnost rozvíjet se v kultivované osobnosti a dostali i příležitost hodnotného prožitku ve sféře umění. V současné době vzdělává 24 učitelů vaší základní umělecké školy 600 žáků v hudebním a výtvarném oboru, což je úctyhodné číslo. Existuje šest pěveckých souborů, padesátičlenný dechový orchestr, dva malé taneční orchestry i komorní soubory dechové, kytarové, akordeonové a smyčcové a také třídy výtvarného oboru. Tento výčet svědčí o tom, že svou práci děláte dobře a dokážete zájemce přitáhnout a udržet je.

Přitom je zřejmé, že základní umělecké vzdělávání je v mnoha ohledech něčím zvláštním a náročným, především v budování duchovních hodnot, které obvykle není vidět tak rychle a zřetelně jako ty materiální. Ale i materiální hodnoty napomáhají budování hodnot duchovních. Od září 2002 působíte v nově postavené budově, která přinesla výborné podmínky, což se projevuje nadkapacitním zájmem o studium na vaší škole. I to svědčí o vaší dobré práci.

Do let následujících vám i vašim žákům přeji nadále dobré podmínky pro práci a studium. Dovedete citlivě rozpoznat nadání a zájem dětí a trpělivě je rozvíjíte. Ať vám proto získané zkušenosti a vědomosti stále přinášejí jen a jen radost a uspokojení, i když se pochopitelně vyskytnou i chvíle, kdy není všechno až tak růžové.

Gratuluji ke krásnému výročí a přeji vám všem do dalších let hodně dobrého.

RNDr. Jana Krejsová

členka Rady Jihočeského kraje

pro oblast školství, mládeže a tělovýchovy

Z historie hudebního školství v Dačicích

Hudební život na Dačicku má staletou hudební tradici. Vždyť již první písemná zmínka o Dačicích z roku 1183 o vysvěcení kostela může být dokladem i o tom, že se v jeho zdech zpívalo.

Konkrétnější doklady jsou ze 16. století. Českobratrský kněz a učitel v Dačicích Havel Dřevínek je autorem osmnácti písní v proslulém Šamotulském kancionálu. Vynikajícím dokladem hudebního života je i vzácná rukopisná památka Dačický graduál, který obsahuje menší chorální zpěvy vytvořené pro zdejší utrakvistické literární bratrstvo.

S přibývajícím časem se množí i doklady o hudbě a hudebnosti na Dačicku a o jejich představitelích. Ať už jde o rody dačických varhanářů 17. a 18. století, Jana Pantočka Kronskeho, jeho syny Josefa a Jana, Václava Hlineckého, Bedřicha Semráda, nebo o muzikantský učitelský rod Krimmerů, z nichž zejména po Josefu Krimmerovi nám zůstalo zachováno na třicet rukopisných skladeb. Z nedaleké Nové Říše pocházejí slavní čeští skladatelé druhé poloviny 18. století Antonín a Pavel Vraničtí.

Hluboké historické kořeny má i tradice lidové hudby Dačicka. Z hlediska krajových písňových proudů spadá do širší oblasti Horácka a její jednotlivé písně nesou vlivy jihočeské a v menší míře i moravské. Její podobu můžeme poznat ze sbírek sběratelů 19. století K. Konvalinky, J. Pavelky, J. Veselého a ze sborníku Krajové písně okresu dačického (do něhož písně sebrali Fr. Jandová, J. Mátl, K. Konvalinka a upravil V. Fuka), nebo nejnověji ze sborníku Lidové písně z Pelhřimovska autorky Františky Jandové (1984), jejichž první díl obsahuje i písně z Dačicka.

Nositeli hudební tradice Dačicka jsou i vynikající osobnosti hudebního života nové doby. Mezi ně patří dirigent a skladatel Rudolf Urbanec, hudební skladatelé Jan Novák, Pavel Čotek, Vladimír Fuka, sólista Janáčkovy opery v Brně operní pěvec Richard Novák nebo violoncellista profesor František Kopečný a koneckonců i originální pokračovatel tradice písňových morytátů Ivo Jahelka.

Zakladatelem tradice hudebního školství v Dačicích, kromě podomácku vyučujících kantorů a kapelníků, byl hudební skladatel a pedagog Alois Ručka, autor instruktivních přednesových skladeb, písní a dvou oper, který působil v Dačicích v letech 1894–1911 a vlastnil zde soukromou hudební školu.

Základní umělecká škola v Dačicích je pokračovatelem dnes již šede-

sátileté tradice institucionálního uměleckého vzdělávání dětí v našem městě. V roce 1949 vznikl Městský hudební ústav, který tehdy sídlil na Havlíčkově náměstí v domě č. 96/I. Jeho první učitelé Bohumír Růžička (byl současně ředitelem ústavu) a Jaroslav Černocký vyučovali hře na klavír a housle. Hned v prvním roce projevilo zájem o tento druh vzdělávání 70 dětí – a počty každoročně narůstaly.

V roce 1951 dochází ke změně názvu na Hudební školu, přibývá výuka na akordeon a na dechové nástroje. Původní prostory jsou v desátém roce existence školy pro vyšší počet žáků (93) a učitelů (6) již nedostačující, a tak dochází k prvnímu stěhování – v r. 1960 do 1. patra jižního a východního křídla státního zámku, kde škola při různých přesunech v rámci budovy sídlila až do roku 1990.

K velice důležité změně dochází v roce 1961, kdy se škola do povědomí veřejnosti zapisuje jako „liduška“ – Lidová škola umění. Škola se výrazně rozšiřuje: ve škol. roce 1961/62 má pobočku ve Studené a v letech 1963–1967, 1974–1990 a od r. 1999 až dosud také ve Slavonicích. Vedle

První ředitel školy Bohumír Růžička v r. 1959

Žáci školy v r. 1959:
H. Novotná, R. Karpíšek, A. Heidingsfeld

Učebna akordeonu na zámku v roce 1976

hudebního oboru se na škole v letech 1961–1964 zřizuje i obor výtvarný. Stálou součástí školy se však tento obor stává až od roku 1985. Tendence poskytnout dětem možnost co největšího rozsahu uměleckého vzdělávání byla nejvíce naplněna v letech 1988–1991, kdy se vedle hudebního a výtvarného oboru vyučovalo také v nově zřízeném oboru literárně dramatickém.

Důležitým mezníkem v životě školy byl rok 1990. Naplnila se dlouholetá snaha uměleckých pedagogů o zařazení tohoto druhu vzdělávání do struktury školství, která se projevila i změnou názvu, plně odrážejícím postavení tohoto základního článku uměleckého školství. Základní umělecká škola v Dačicích měla v tomto roce celkem 13 učitelů hudebního oboru (klavír, housle, akordeon, dechové oddělení, bicí nástroje, od r. 1964 funguje téměř nepřetržitě dechový orchestr); na výtvarném oboru učili 3 učitelé, v literárně dramatickém oboru 2 učitelé, počet žáků ve škol. roce 1990/91 dosáhl čísla 330.

V té době se škola musela vypořádat s velice nepříjemnou situací: po vyhlášení havarijního stavu v části státního zámku byla nucena vystěhovat se do náhradních prostor a v provizorních podmínkách pak pracovala až do r. 2002. Výtvarný obor a některé hudební třídy našly své nové působiště v běž-

ných učebnách v obou dačických základních školách, další třídy hudebního oboru působily tři roky v budově „starého“ zámku a dva roky v domě 39/1 na Komenského ulici (dnes nová budova finančního úřadu). V roce 1994 získala škola pro své hudební třídy a pro ředitelnu s administrativou potřebné prostory v 2. patře MěKS. Jsme rádi, že se tento neutěšený stav neodrazil na práci školy a že se i z tohoto období můžeme pochlubit pěknou řádkou žáků, kteří svůj zájem nakonec rozvíjejí i profesionálně.

Novodobým, takřka pohádkovým mezníkem v životě školy se však stal školní rok 2002/2003. Po jedenácti letech strávených v různých provizoriích byla 1. září 2002 připravena pro naše žáky a učitele nově postavená budova se specializovanými učebnami, krásným koncertním sálem i tolik potřebným zázemím. Tato příjemná skutečnost se rychle a adekvátně projevila zvýšeným počtem žáků ve škole, následnými úspěchy v soutěžích, viditelnější reprezentací kultury města a regionu, a rovněž zvýšením počtu zájemců o profesionální zaměření.

Na školy uměleckého směru (včetně pedagogických) odešlo do r. 1989 13 žáků, od r. 1990 do r. 2002 již 41 žáků, a po roce 2002 do současnosti 47 žáků. Mnozí z nich působí v profesionálních orchestrech, vyučují na hudebních školách nebo jako absolventi výtvarných uměleckých škol působí ve školství i v dalších odborných profesích. Absolventi školy se také do svého bývalého působiště vracejí jako učitelé a dnes tvoří takřka polovinu pedagogů hudebního oboru odchovanci dačické ZUŠ.

V novodobé historii se škola stává iniciátorem mnoha uměleckých aktivit ve městě i v širokém okolí, stává se garantem mnoha kulturních programů k různým příležitostem. Vyplývá to nejenom z její podstaty, ale především ze zájmu pedagogů, kteří svoji práci chápou jako poslání. Od roku 1976 se začala úspěšně rozvíjet pravidelná spolupráce se základními a mateřskými školami formou výchovných koncertů. Žáci dačické školy se prosazovali také v celostátních soutěžích LŠU a v novodobé historii ZUŠ se stávají pravidelnými účastníky ústředních kol, kde se umísťují na předních místech.

Škola se rozhodující měrou podílela na hudební složce mnoha muzikálů nastudovaných divadelním souborem Tyl Dačice. Z iniciativy někdejší LŠU byl v Dačicích v r. 1981 založen při MěKS Kruh přátel hudby, který vytvořil novou tradici výchovy posluchačů a příznivců vážné hudby a úspěšně pracoval do r. 1991. Vedle těchto aktivit se škola podílela na hudební složce akcí k nejrůz-

Nová budova ZUŠ v roce 2003

nějším příležitostí, zejména ve spolupráci s bývalým Sbořem pro občanské záležitosti. Škola byla hlavním iniciátorem vzniku a uchování tradice festivalů dechové hudby v Dačicích, na něž byly a jsou zvány nejprve orchestry ZUŠ z Jihočeského kraje a později z celé republiky i ze zahraničí. V roce 1991 u příležitosti mezinárodního projektu uvedení Mozartovy mše vznikl i Pěvecký sbor města Dačic, na jehož činnosti má dačická ZUŠ hlavní podíl.

V jubilejním šedesátém roce svého trvání učí na škole v Dačicích (bez slavnické pobočky) v šestnácti učebnách 19 učitelů hudebního oboru 375 žáků a tři učitelé výtvarného oboru 172 žáků. Škola v Dačicích má tři pěvecké sbory, které čítají více než 120 zpěváků; současní i bývalí žáci jsou základem padesátičlenného městského dechového orchestru, nově se začíná rozšiřovat i taneční orchestr. Každé instrumentální oddělení má svoje komorní soubory.

Žáci školy vystupují pravidelně na veřejnosti, účinkují při vernisážích, účastní se soutěží a přehlídek, vystavují a obměňují pravidelně své výtvarné práce v atriu školy i v různých institucích. Rozvíjíme i četnou spolupráci s domácími a zahraničními partnery, naše škola se stává centrem seminářů a školení, organizátorem okresních a krajských soutěží.

Výtvarný obor

Když jsem před deseti lety psala svůj příspěvek o výtvarném oboru do bulletinu, který jsme vydávali k tehdejšímu padesátému výročí školy, končila jsem svůj text několika přáními. Z nich největší bylo „...aby už brzy nostalgické vzpomínky na naše bývalé působiště v zámku překryla nová realita – aby měla naše škola vlastní budovu, ... kde by mohla v celém rozsahu dělat to, co má – otvírat dětem bránu umění.“

Čas oponou trhnul – a změněn svět. V klidné části města, kousek od náměstí, vyrostla nová škola. Budova příjemná z vnějšku, překvapivě působivá zevnitř. Budova se vzdušným, prosvětleným atriem, vznosným lehoučkým schodištěm, vesele barevná. Budova, kde je vidět a slyšet, že je školou hudební i výtvarnou. Budova, která od brzkých popoledních hodin zní hudbou, zpěvem a smíchem. Kde maminky čekající na své děti v pohodě popíjejí v atriu káffčko, pletou, povídají si o životě a komentují vystavené obrázky. Budova, o níž nám od jejích počátků mnozí lidé říkali, že je nabitá pozitivní energií, že je v ní příjemno a milo být.

Jsem ráda. Za ta léta, co učím na výtvarném oboru, jsem navštívila řadu škol – školy maličké i velké, nové i v historických budovách. Nevzpomínám, že by někde jinde měli tak příjemné a hravé prostory, že by někde jinde měli učitelé výtvarného oboru možnost tak výrazně prezentovat práce svých dětí jako u nás – byly to přecho často jen dvě či tři nástěnky, několik zasklených maleb, tu a tam keramická plastika. Naše atrium slouží jako permanentní výstavní síň – a vidíme sami, jak je důležité, že děti své práce vidí a mohou je představit rodičům, kamarádům, ostatním skupinám. U nově vystavených souborů se zastavují, prohlížejí, komentují. Výchova uměním.

Za posledních deset let výtvarný obor naší školy nebývalou měrou zkvalitnil svoji práci. V roce 2007 jsme za výtvarný projekt na celostátní přehlídce „Komunikace“ v Litomyšli obdrželi Cenu za výrazný posun ve výtvarné pedagogické práci. V roce 2008 na celostátní přehlídce výtvarných oborů základních uměleckých škol, která je pořádána jednou za tři roky, byly vysoko hodnoceny soubory prací z naší školy („Komunikace“, „Hra na průmyslový design“ a „Ruce, doteky, dotýkání“). Předsedkyně celostátní poroty a metodička pro výtvarný obor ZUŠ Věra Roeselová ve svém rozboru, kde glosovala kvalitu kolekcí jednotlivých regionů, jmenovala naši školu mezi třemi nejvýraznějšími v Jihočeském kraji. V osobním dopise mě vyzvala, abych na celostátním semináři zrekapitulovala naši cestu a sama zformulovala, jak a proč se nám podařilo dostat se na současnou úroveň (cituji: „Co se stalo, že jste se zhruba v průběhu asi tak deseti let stali z celkem průměrné školy školou vynikající?“). Vnímala jsem to jako obrovskou poctu – ale současně i jako velký závazek. Promítaly se mi v hlavě ty (nepřeháním) desítky seminářů, školení a praktických dílen. Návštěvy výstav, publikace, které nám otevíraly další a další horizonty. Ale to byla záležitost mnoha a mnohaletá. Posledních asi deset let? Proč? Co se stalo?

A pak jsem si uvědomila: již sedm let „bydlíme v novém“! Když se ohlížím zpátky, žasnu, jak jsme tenkrát v těch podmínkách mohli pracovat. Mohli, samozřejmě (naš národ je ostatně mistrem improvizovaných řešení). Byli jsme rádi, že to bylo možné a že kontinuita výtvarného vzdělávání na těch dlouhých dvanáct let provizoria nebyla přerušena.

Před deseti lety jsme jako výtvarný obor měli k dispozici dvě třídy, které musely po naší výuce zůstat neposkvřené („oni výtvarníci jsou strašní špindírové a bordeláři“). Nyní máme učebny čtyři: dva ateliéry pro kresbu a malbu, ateliér keramiky a grafickou dílnu.

Před deseti lety jsme měli na materiál pro 120 dětí jeden malý kabinet a v něm čtyři skříně, kam se současně ukládaly i práce dětí (proto je v archivu z tohoto období obrázků velice málo). Nyní máme pro téměř 180 dětí u každé učebny příruční sklad materiálu s regály podél stěn až ke stropu, navíc slušně vybavenou knihovnu, malířské stojany, keramickou pec, hrnčičský kruh, hlubotiskový lis, výtvarné modely.

Před deseti lety jsme ve druhém stupni studia měli žáky jen sporadicky, dnes funguje na naší škole i studium pro dospělé – kurzy kresby a malby i velice atraktivní kurzy keramiky.

Před deseti lety jsme měli na škole jeden počítač pouze pro kancelářskou práci (vzpomínám na dotazy typu „a co na té umělecké škole budete počítat?“). A dnes? Tři počítače určené jen pro výtvarný obor, scanner a kvalitní digitální fotoaparát, které umožňují dětem proniknout do tajemství digitálního zpracování obrazu. A to včetně prvních seznámení například s animovanou tvorbou (i zde patříme k vlaštovkám – na celostátním semináři o intermedii pořádaném pro školy základní, základní umělecké a střední bylo v sekci animované tvorby prezentováno celkem 22 ukázek, z nich 15 vzniklo v průběhu posledních tří let na naší škole).

Před deseti lety jsme hlavně kreslili a malovali, výjimečně modelovali (možnost vypalovat jsme vlastně neměli), práce čerpající inspiraci v umění druhé poloviny 20. století (akční umění, landart, bodyart, performance, instalace) pro nás byly nerealizovatelné. Dnes keramickou pec zapínáme i několikrát týdně a ukázky inspirované současným uměním jsou mimo jiné i pravidelnou součástí hudebních podvečerníčků.

Před deseti lety jsme v bulletinu prezentovali celkem 19 žáků, kteří od nás odešli za dalším uměleckým vzděláváním. K dnešnímu dni jsem jich napočítala 69.

Mám radost. Do naší školy po lentilkově barevném chodníčku přicházejí rok co rok noví žáci a nechávají se námi vést po té dlouhé, složité a náročné cestě za uměním. Zakoušejí radost, když se jim práce povede, i chvíle nejistoty a tísně, když se ne a ne a nedaří.

Jsem ráda, když se rozhodnou svůj zájem o výtvarno dále prohlubovat a vybírají si studium na výtvarně zaměřené škole – i když to není jediným posláním naší školy.

Mám radost, když ten, pro něhož absolventská výstava byla tou poslední, na které představil veřejnosti své práce, k nám po letech přivede své vlastní dítě, aby se také vydalo po barevném chodníčku k múzám.

Jsem ráda, když od nás odcházejí lidé přemýšliví a tvořiví, kteří vědí a berou za samozřejmé, že málokdy existuje jen jediné řešení a že nejkrásnější je právě hledání toho neoptimálnějšího. Lidé se smyslem pro krásu, lidé, kteří vědí, že k tomu krásnému v životě mohou přispět i oni. Že zvládnou komunikovat se světem prostřednictvím výtvarné práce, že umí výtvarnými prostředky svět objevovat a ne jen popisovat. Lidé, kteří se nebojí myslet jinak, protože myslí tvořivě, lidé, kterým je jasné, že do pomyslného chrámu umění nechodíme jen po širokém schodišti hlavním vchodem, ale často – nebo především – nenápadným vchodem pro služebnictvo.

Václava Zamazalová
učitelka výtvarného oboru

Pěvecké sbory na ZUŠ v Dačicích

Dačický dětský sbor je součástí Základní umělecké školy v Dačicích. Ve třech odděleních zpívá více než 120 dětí.

PRAMÍNEK – 1. přípravné oddělení. Sdružuje děti ve věku od 5 do 7 let, které se učí základům pěvecké techniky a správného dýchání. Písničky se učí náslechem, obohacují je pohybem a dramatickým ztvárněním.

ČERVÁNEK – 2. přípravné oddělení. Rozvíjí pěvecké dovednosti dětí ve věku od 8 do 11 let. K náročnějším jednohlasým skladbám se postupně přidávají dvojhlasé i trojhlasé písně, úpravy lidových písní a skladby současných autorů.

KVÍTEK – koncertní sbor. Jeho členy jsou děti ve věku od 11 do 18 let. Repertoár Kvítku zahrnuje skladby od nejstarších dob až po současnost, duchovní hudbu, díla současných skladatelů, náročnější úpravy lidových písní i moderní populární hudbu. Mnoho dětí doprovází zpěv sboru i hrou na hudební nástroje.

Úspěchy a ocenění sboru: 1999

- Regionální kolo soutěže dětských pěveckých sborů (Znojmo)
kategorie IIA – zlaté pásmo
kategorie IIB – zlaté pásmo

2001

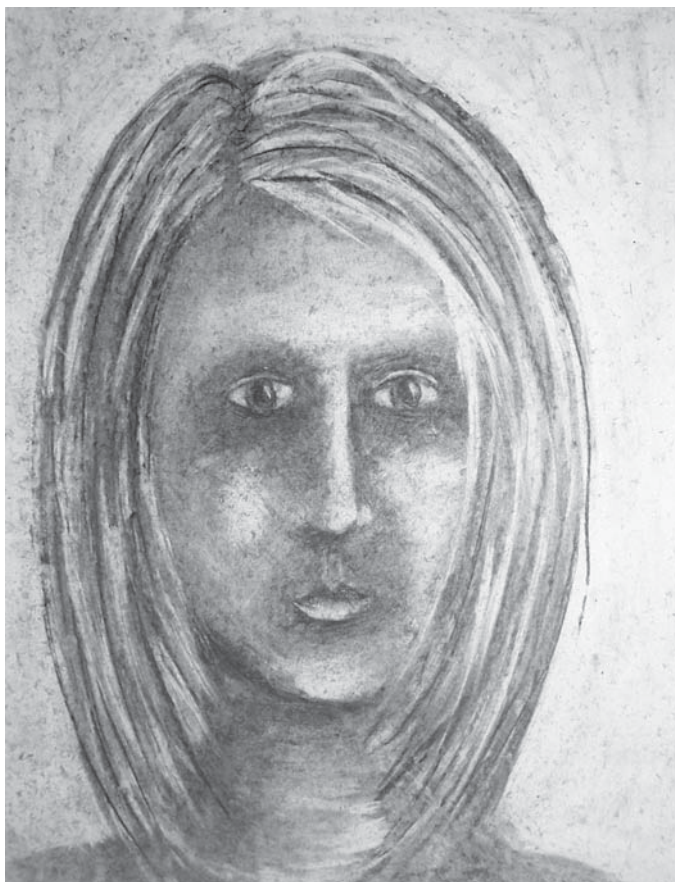
- Regionální kolo soutěže dětských pěveckých sborů (Brno)
kategorie IIA – zlaté pásmo
kategorie IIB – zlaté pásmo s postupem
diplom za dirigentský výkon
- Účast na celostátní přehlídce dětských školních sborů (Svitavy)

2002

- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
stříbrné pásmo s pochvalou za výběr repertoáru

2003

- Účast na celostátní přehlídce dětských školních sborů
(Rychnov nad Kněžnou)
- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
Hlavní sbor – zlaté pásmo
Červánek – stříbrné pásmo

2004

- Účast přípravného sboru Červánek na celostátní přehlídce školních sborů
v Č. Krumlově
- Celostátní soutěž výběrových dětských sborů v Novém Jičíně:
Kvítek – absolutní vítěz
diplom za vynikající dirigentský výkon

2005

- Festival Young 2005 Prague (Praha)
kategorie dětských sborů – 1. místo
cena za nejlepší dirigentský výkon
- účast přípravného sboru Červánek na festivalu „Malí zpěváčci“ v Liberci

2006

- EUROPEES MUZIEKFESTIVAL (Neerpelt – Belgie)
kategorie E (výběrové sbory) – 1. cena (cum laude)
- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
Červánek – zlaté pásmo

2007

- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
Červánek – zlaté pásmo
- Mezinárodní festival a soutěž B. Martinů (Pardubice)
kategorie dětských sborů – zlaté pásmo
kategorie musica sacra – zlaté pásmo
vokální ansámbl do 16 členů – zlaté pásmo
vítěz Grand Prix FBM
cena za pozoruhodný dirigentský výkon
- Svatováclavský festival duchovní hudby FONS (Žďáru nad Sázavou)
– cena Jiřího Koláře

2008

- Cantí Veris Prag (Praha)
kategorie Dívčí, ženské a mužské sbory od 25 zpěváků – 1. místo
zvláštní cena za provedení skladby Zdeňka Lukáše „Písně letních dnů a nocí“

- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
Červánek – zlaté pásmo
- Mezinárodní festival adventní a vánoční hudby s cenou Petra Ebena
kategorie dětských sborů – stříbrné pásmo
kategorie mužské a ženské sbory mládeže a dospělých od 25 zpěváků
– zlaté pásmo a cena
poroty za provedení skladeb Petra Ebena „Řecký slovník“

2009

- Regionální přehlídka školních dětských pěveckých sborů (Písek)
Červánek – zlaté pásmo, ocenění za příkladnou dramaturgii soutěžního vystoupení

Závěr

Dačický dětský sbor KVÍTEK oslavil loni své 10. narozeniny. Začátky nebyly lehké, ale za toto krátké období se vypracoval ve sbor, který je typický svou barvou zvuku. Díky dosaženým úspěchům si udržuje své postavení mezi nejlepšími českými sbory. Zásahu na tom mají všichni, kteří se o Kvítek starají. Píle a odříkání se pak vrací v podobě společných prožitků z koncertů, ze zájezdů u nás i v zahraničí, z vítězství na nejrůznějších soutěžích, z výměnných pobytů s jinými sbory, ale i ze soustředění a jiných akcí. Jsou to zážitky, které Kvítkům již nikdo nevezme.

Městský dechový orchestr Základní umělecké školy v Dačicích

Počátky tohoto orchestru sahají do roku 1964, kdy jej založil při tehdejší Lidové škole umění její ředitel Bohumír Růžička. V roce 1971 orchestr svoji činnost ukončil. Obnoven byl v roce 1976, v jeho čele tehdy stáli Zdeněk Míchal a Milan Kubek. V letech 1987–1996 řídil orchestr pan Ivan Fišer a po něm taktovku převzal opět Milan Kubek. Orchestr má ve svém repertoáru skladby koncertní, transkripce, hudbu taneční ale i tradiční lidovku. Do svého programu vždy zařazuje skladby domácích dačických autorů Vladimíra Fuky a

Rudolfa Urbance. V orchestru účinkuje na 50 mladých hudebníků. Jádrem tvoří současní žáci ZUŠ, s nimiž si rádi zahrají i žáci bývalí. MDO ZUŠ Dačice se zúčastňuje soutěží a přehlídek, z jeho největších úspěchů bylo dosažení 8. místa na Německém poháru v Alsfeldu v r. 1991 a 3. místa v národním kole soutěže ZUŠ v Kolíně v r. 1998.

Orchestr vystupuje také pravidelně v blízkém i širokém regionu České republiky, ale často i v zahraničí – v Polsku, Jugoslávii, Rakousku, Německu, Švýcarsku a Francii. Vedle řady příležitostných vystoupení se účastní i významných přehlídek a festivalů ve Vimperku, Štětí a Zlíně a každé dva roky jako spolupořádající také festivalu Slavnosti orchestrů – Fest Band v Dačicích. Absolvoval řadu společných koncertů s rakouskými orchestry Musik Verein Aigen a Blasmusik Thaya. V přeshraniční spolupráci se stýká s rakouskou Musik Kapelle Langau. Pravidelná je i jeho spolupráce s orchestry z partnerských měst ze zahraničí – švýcarského Urtenen-Schönbühl a rakouského Gross-Siegharts. Značný počet svých vystoupení domácích i zahraničních úspěšně absolvuje s dačickými mažoretkami Domu dětí a mládeže.

V současné době orchestr řídí Milan Kubek a jako další asistent a dirigent začíná s orchestrem pracovat Stanislav Kamínek.

Co mi dala Základní umělecká škola Dačice (vyznání bývalých žáků školy)

„Ty se máš, že jedeš do Francie s orchestrem, taky bych jel!“.

Kolikrát jsem již slyšel tuto větu od svých spolužáků a kamarádů. Jaká dlouhá cesta však stála mezi mnou a tím, že hraju na tubu a jezdím s orchestrem do zahraničí, – a nejen tím...?!

Vše možná začalo pianinem v rohu našeho obývacího pokoje. Jako zvědavé dítě jsem si hrál s jeho černobílou klaviaturou, nemaje potuchy o notách či tóninách. Okamžik, který nejspíše rozhodl, si pamatuji jasně – talentové zkoušky v základní umělecké škole pro předškolní děti, opakování rytmu, rozpoznávání chybných tónů v písničce hrané... Asi i díky tomu mě rodiče přihlásili a já současně s nástupem do základní školy začal navštěvovat i tu uměleckou. Půlrok učení not a klíčů, po kterém následovala první hodina klavíru u paní uči-

telky Kubkové. První etudy, hraní oběma rukama, upřímně nenáviděná Knížka skladeb pro Annu Magdalenu Bachovou... Tehdy přišlo krizové období, které postihlo řadu mých kolegů – nechuť ke cvičení, nenávisť k etudám. Asi pouze díky trpělivosti mé maminky jsem u klaviatury zůstal. Ve druhém cyklu jsem hrál více jazzových skladeb a ragtimů, což vyhovovalo mému vkusu. Současně jsem začal chodit na hodiny nejen pro rady ohledně mé hry, ale i přátelsky si popovídat o životě mimo zdi hudební školy.

Do mé klavírní „kariéry“ jednoho letního dne vstoupil pan ředitel Kubek, aby změnil tok mého budoucího života. Sdělil mým rodičům, že by bylo potřeba někoho na tubu do městského dechového orchestru a zda bych neměl zájem si hru na tubu zkusit. Neboť nikdo v naší rodině nebyl proti, první školní den roku 2000 jsem vkročil do ředitelny ZUŠ s tím, že bych si to nezávazně zkusil. Pak už se vše událo ráz na ráz: dostal jsem nátrubek, bylo mi vysvětleno co s ním, byl jsem seznámen s tubou. Po půl roce již první zkouška s dechovým orchestrem. Poprvé v životě jsem jako hudebník začal patřit do nějakého hudebního tělesa, kolektivu mladých lidí s podobnými zájmy. Dostal jsem své první fialové sako, jel jsem na svou první soutěž, zúčastnil jsem se svého prvního Fest Bandu. Hodiny tuby s panem ředitelem Kubkem mne rovněž obohatily nejen po hudební stránce. Krom rafinovaných metod nácviku jsem se dozvěděl i něco více o tom, jak funguje taková umělecká škola, jak to chodí v muzikantské praxi a z rozličných příběhů získal inspiraci a zkušenosti nejen pro hudební složku své osobnosti. V průběhu gymnaziálních studií jsem musel občas složitě dělit volný čas mezi školu a cvičení – a ne vždy se mi to vedlo. Avšak byla to cenná zkušenost.

Hra na tubu mi přinesla krom dechového orchestru i možnost hry v žesťovém souboru pana učitele Kamínka. Právě tento muž nás dokázal strhnout svým vlastním nadšením pro hudbu. Za ta léta naší vzájemné spolupráce jsme zažili v našem kolektivu spoustu humorných okamžiků, odehráli jsme tisíce hodin, chodili na zkoušky ráno, večer, o víkendu i o letních prázdninách. Suma zkušeností z žesťového souboru většinu z nás posunula na hráčském žebříčku o notný kus výše.

Nástrojem, pro který jsem se rozhodl sám, byl kontrabas. Několik měsíců jsme se vzájemně okukovali, až jsme se gentlemansky rozešli, abych přešel na baskytaru, která mi otevřela cestu do tzv. tanečního orchestru ZUŠ. V něm jsme mnozí poprvé poznali, jak to chodí mezi muzikanty v praxi, v dobrém i zlém slova smyslu.

Pedagogické působení mnoha rozdílných pedagogů při výuce hudební nauky, příhody z vlastních životů na hodinách nástrojové hry manželů Kubkových, nepočítaně hodin strávených se Stanislavem Kamínkem a kolegy z žesťového souboru, zkušenosti z tanečního orchestru, zájezdy, vystoupení a festivaly s dechovým orchestrem. Tohle všechno mělo zásadní vliv na vývoj mé osobnosti. Samozřejmě nikdo není schopen říci, jak bych vyrůstal bez dačické základní umělecké školy. Já osobně si ale myslím, že v mnohých aspektech mě vybavila zcela zásadně pro můj život, přinesla spoustu příležitostí pro setkávání s lidmi, poznávání cizích měst a zemí, poučila mě i pobavila, pomohla rozvíjet mou osobnost. Za toto a mnohé další vděčím této instituci. Na první pohled malé školy, o které je však slyšet i daleko ve světě.

Jakub Zeman

posлуchač vysoké školy

Už od malička jsem měla k „výtvarničení“ velice blízko (v předškolním věku pro mě zabavení pastelek a papírů znamenalo ten největší trest), a tak rodiče ani na chvíli nezapochybovali, že by pro mě výtvarný obor nebyl ten pravý.

V prvních letech výuka probíhala hlavně formou hraní si s barvičkami a seznámení se se základními pojmy a výtvarnými technikami. Paní učitelka Fířlová si nás svým milým a hravým přístupem brzy získala. To ona nás naučila, co se vlastně pod pojmem „umění“ skrývá, co je to vkus, naučili jsme se formovat svůj styl a mít vlastní názor na věci, které nás obklopují. V průběhu deváté třídy jsem pak vedle klasického výtvarného oboru navštěvovala i přípravný kurz k přijímacím zkouškám na SŠ. Když jsem tenkrát v září poprvé stoupla ke stojanu a do ruky dostala uhel, abych nakreslila zmačkaný hadr, který spíše připomínal bláznivý labyrint, vůbec jsem netušila, jakou cestu mám ještě před sebou. Pod zkušeným vedením paní učitelky Zamazalové se mi během několika málo měsíců podařilo udělat veliký pokrok a přijímací zkoušky už pro mě nebyly žádný problém. Když jsem pak držela v ruce výsledky a v kolonce „výtvarná výchova“ byl zapsán plný počet bodů, vedle radosti jsem pocítila i stesk. Věděla jsem, že kvůli studiu na nové škole končím na ZUŠ. To jsem však ještě netušila, že sem brzy vrátím zpět...

Přišla povinná pedagogická praxe – a já jsem měla naprosto jasno. Strávím ji v milém prostředí naší krásné ZUŠ. A na ony týdny, kdy jsem asistovala v hodinách paní učitelky Zamazalové, Fířlové a Zedínkové, vzpomínám skutečně ráda. Nejen jsem získala potřebné zkušenosti při práci s dětmi, ale i kvůli skvělé spolupráci právě s celým pedagogickým sborem. Tehdy už jsem na ně nepohlížela jako žákyně, ale jako budoucí pedagog. Díky tomu jsem si uvědomila spoustu souvislostí, které jsem dříve nevnímala a ani vnímat nemohla. Jak důležitá je například pro děti vhodná motivace. Pokud se podaří a ony si k výtvarné výchově vytvoří kladný vztah, pak jsou jim vrátka do světa umění otevřená.

Čtyři roky na střední škole utekly jako voda a já opět stála před rozhodováním, kam dál. Protože jsem vždy chtěla pracovat s dětmi a tíhla k umění, vybrala jsem si mimo jiné „výtvarný obor – specializace v pedagogice“. A znovu se začala pilně připravovat, jak jinak než u paní učitelky Zamazalové. Hodiny probíhaly každý pátek až do večera, ale pro mě znamenaly po školním týdnu příjemné uvolnění a relaxaci. Paní Zamazalová mě kromě jiného naučila právě

přes umění poznat sebe samu, lépe se v sobě vyznat a překonávat své vlastní hranice. Najednou jsem jednoduše odhodila zábrany a na papíře začala realizovat své myšlenky a sny, kterých bych se ve skutečnosti třeba i obávala. Získala jsem přehled o světě umění, naučila se poznávat nejznámější díla a rozlišovat umělecké styly. Díky mému nadšení a profesionálnímu přístupu paní učitelky jsem byla přijata na všechny školy, kam jsem se hlásila.

I přesto, že jsem se nakonec rozhodla jít jinou cestou než výtvarnou, umění zůstalo mým největším koníčkem. Roky prožité na ZUŠ Dačice se mi nesmazatelně zapsaly do paměti a dodnes na ně vzpomínám s láskou. Nyní si každé hodiny strávené s výtvarnou činností vážím o to více, protože na vysoké škole se k umění dostanu jen výjimečně. Když mě pak přepadne neodolatelná touha po kreativní činnosti, chopím se alespoň nejbližší tužky a už „řádím“. A i kdybych měla kreslit třeba po skriptech, cestu ke svému koníčku si najdu kdykoli...

Tereza Kučerová
posluchačka VŠ

„Umí kreslit, půjde do výtvarky, jestli ji vezmou,“ řekli tenkrát naši, když mi bylo šest. Jaké to bylo pro mě štěstí! Ve výtvarce mě to hned bavilo, protože jsme dělali zajímavé věci, které bych si jinak těžko někde vyzkoušela, a mimo to všechno jsme chodili kreslit ven, dělali sochy ze sněhu a jezdili na výstavy. Cvik a inspirace z výtvarné školy způsobily, že jsem pak na základní škole měla svoje dílka často vystavená na nástěnkách, na což jsem byla náležitě pyšná.

Na gymnáziu jsem pak už z vlastní iniciativy pokračovala ve studiu dalšího stupně výtvarné školy. Když jsme probrali a zkusili, co bylo třeba, a byl čas, učila nás paní učitelka Václava Zamazalová, co jsme sami chtěli a co nás zajímalo. Výsledkem nebyl jen příjemně a plodně strávený čas, ale také pěstování sebevědomí, že něco umím, což si uvědomuji zvláště teď s odstupem času. S výsledky mé práce z výtvarné školy se museli potýkat i mí blízcí, kteří byli často zásobováni mými výtvary. Jen pro příklad: moji rodiče mají stále v obýváku moje pubertální malby velkých, tmavých a melancholických tváří. Vždycky když je tam vidím, říkám jim: „Sundejte to, já vám sem dám něco veselejšího!“ Ale oni, že ne, že se jim to líbí. Až teď, když jsem sama rodič, chápu, že to tam zřejmě mají z důvodu jisté rodičovské pýchy.

Když si chci odpočinout u tvořivé práce, maluji. Malování zůstalo mým koníčkem a po domě mi visí originály olejomalb. Pravda, nedají se považovat za investici do umění, ale to málokdo pozná. A teď to víte jenom vy. Už to nejsou ty depresivní a zádumčivé obrazy jako

když mi bylo 16 let, ale pořád mi jejich tvorba pomáhá odreagovat se a dodává mi chuť a onen dneska tak vyzvedávaný „drive“ do jiných činností.

Toto všechno bych bez výtvarné školy těžko měla. Nemyslím jen znalost výtvarných technik a odvahu je vyzkoušet, ale prostě by mě nenapadlo, že se to vůbec můžu naučit a dělat.

Navíc myslím, že člověk by si v mládí na všechny tyhle věci měl najít čas, protože to je doba, kdy se tvoří smysl pro krásu, vkus a lidská osobnost jako celek.

Moje kamarádky Zuzka a Bára, které se mnou obě chodily do výtvarky, pak šly na školy s uměleckým zaměřením. Zuzka je malířkou skla a Bára je architektka. Já jsem právnička, ale myslím si, že možná o to raději a upřímněji občas utíkám ke stojanu a nechám se pohltit světem barev a linií, světla a stínu, nad nímž mám po tu dobu moc jen já. Výsledem, který mi poskytuje radost i terapii, je skoro vždycky něco hezčího než článek plný paragrafů.

JUDr. Eva Škodová,
právnička

ANKETA NA TÉMA UMĚNÍ...

ODPOVĚDI DOSPĚLÝCH

Co je to umění?

Umění je schopnost hezké věci tvořit a přijímat je.

Umění je potrava pro duši člověka.

To, co se učí v umělecké škole.

Umění je vše, co krásného a zajímavého člověk umí a dokáže.

Dar.

Kdo je to umělec?

Umělec je člověk, který toto „krásno“ je schopen sdělit ostatním.

Člověk, který žije tak trochu mimo realitu.

Tři čtvrtiny člověka, kousek anděla a kousek blázna.

Potřebujeme umění? K čemu?

Většina lidí potřebuje umění k relaxaci, nebo jen tak, aby nám bylo krásně.

Ano. Jinak bychom byli jenom stroje.

K přežití v dnešním světě. Jako způsob relaxace.

Proč chodím do ZUŠ?

Protože tu pracuju, a rád :) :).

Poslouchat ticho na chodbě se slabou ozvěnou hudby. Snažit se pochopit obrazy na stěnách, pochopit člověka.

Abychom slyšeli, co se učí v umělecké škole, kdo to učí a kde to učí.

ODPOVĚDI DĚTÍ

Co je to umění?

Umění je něco co umíš líp než to druhé.

Umění je, když člověk vnímá svět jinýma očima. Tanečník – pro něj je tanec život. Pro někoho je to jen tanec, pro něj je to umění. Malíř vnímá svět jinak než obyčejný člověk. Pro něj je svět samotný umění které přenese na papír... (11 let)

Vše o něčem zajímavém. Když je např.

obraz zajímavý, je to podle mě umění. Třeba když někdo namaluje obraz se čtverci, to není u mě umění. (15)

Umění je namalovat obraz, který se líbí mně, mám z něj dobrý pocit, nebo složit skladbu, která se uchytí mezi lidmi a zpívá se a hraje i řadu let. (14)

Umění je zvláštní a krásná věc, kterou můžeme vidět na každém kroku. Vždyť i Bůh je umělec. Stvořil tolik krásných a výjimečných věcí. (14)

Umění je proces, při kterém člověk vytváří něco, co se mu líbí, co ho baví a co by se mohlo líbit i ostatním lidem. A umění je i tento výtvar, který si můžeme prohlédnout na výstavě, poslechnout na koncertě, přečíst v knize. (17)

Umění je například hrát na flétnu, chodit do výtvarky a dobře to umět. (11)

Potřebujeme umění? K čemu?

Ano, abysme byli v něčem dobrý. (11)

Ano i ne. Podle toho na co. (11)

Někdo žije proto, aby si užil svět. Jiný celý život jen kreslí. Někdo umění potřebuje. Jiný ne. Ale ani umělec nemusí pracovat stále. Neumění nepotřebujeme. (11)

V životě možná ne. Třeba u právníka, ten to asi moc potřebovat nebude. Ale určitě kdo je nadanej, neměl by to skrývat. A když máme vlohy k výtvarné činnosti, je to určitě lepší. (15)

Ano, aby jsme nebyli blbí. (9)

Umění potřebujeme, a v dnešní době čím dál víc. Umění je totiž krásné, spojuje lidi – a i když si někdo myslí, že musí být drahé, umění může být i zadarmo. (17)

Určitě potřebujeme umění, protože jinak by nebyla hudba, kterou rádi posloup-

ANKETA NA TÉMA UMĚNÍ...

cháme, krásné obrazy, na které rádi koukáme na výstavách, nebyly by kasetové stropy v zámcích, no prostě nebyly by důležité věci pro život. (13)

Ano, umění potřebujeme pro dobro naší duše. Každý obraz, kniha či hudební dílo jsou potravou pro naše oči, uši, ruce a mozek. (15)

Potřebujeme umění? Jak kdo. Někdo se prostě nesmíří s tím, že neumí nic strašně výjimečného. (11)

Ano, potřebujeme. Abysme věděli co existuje kromě počítačů, televize atd. (10)

Docela se hodí. (10)

K ničemu. (12)

Umění potřebujeme jak kdy. Umění potřebujeme k hraní na nástroj, zpívání a tak. (11)

Kdo je to umělec?

Ten kdo dovede něco víc než ostatní lidé, například Pablo Picasso nebo W. A. Mozart apod. (14)

Pan učitel Hergesel. (10)

Umělec může být každý, to neznamená, že když řeknu umělec, že to musí být nějaký slavný umělec, ale je to ten, který nakreslí něco, co ještě nikdo nenakreslil. (14)

Umělec je člověk, který se nebojí něco nakreslit, protože každý obraz je originální a nikdo ho nedokáže napodobit. Každý máme svou velkou představitost. Někdo o ni přijde, ale může ji dostat zpátky, stačí věřit a snažit se! (14)

Umělec je šikula. (10)

Umělec je ten, kdo má výstavu v muzeu. (9)

Je to pán, kterej třeba učí zpívat, malovat, nebo se to jen učí!!! (9)

Umělec je ten, co cítí hudbu v uších, mozku. (10)

Umělec je člověk, který něco umí, třeba kreslit, hrát na nástroj i jinak, ale umělec je komu to opravdu jde. (10)

Kdo je to umělec? Já! (11)

Kdo je to umělec? Velkej borec. (12)

Proč chodím do ZUŠ?

Protože mě to baví. (10)

Protože tady mám kamarády a baví mě vyrábět věci a hrát, a mám tady dobrý učitele J. N. z Telče a P. F. z Dačic. (11)

Kvůli kroužku, kamarádům a kvůli srandě. (11)

Protože se mi tady líbí. (11)

Abych se naučil umělecky uvažovat. (15)

Chodím do ZUŠ proto, abych se něčemu přiučila a zjistila, co je to umění a mohl se ze mě stát umělec. (13)

Musím. Mamka mě přihlásila. (10)

Malovat, hrát a vytvářet si nové obrazy, nebo se v určitém oboru zlepšovat je zábavné a pro můj život velmi důležité. Baví mě to a nikdy bych se této možnosti nechtěla vzdát. Velmi lituju těch, kteří tuto možnost nemají. (14)

Abychom nebyli leví. (8)

Protože to chtějí rodiče. (11)

Protože mě doma nutí. (10)

Abysem se něco víc naučila, i když to někdy není jednoduché. (10)

Donutili mě. (12)

Dřív jsem chodil do ZUŠ v Praze. Tady v Dačicích je docela ZUŠ známá a hlavně mámě připadala dobrá. (10)

Za těch 12 let si život bez ZUŠ už neumím představit. Návštěva ZUŠ je asi nejlepší relaxace a navíc mám dobrý pocit, když v rámci odpočinku i něco vytvořím. A nejkrásnější je procházet v zimě neosvětleným atriem a poslouchat hudbu linoucí se z prvního patra, případně z druhého od sboru. (17)

Proměny školy

1949	Městský hudební ústav
1951	Hudební škola
1961	Lidová škola umění (1961–1968 pobočka LŠU J.Hradec)
1990	Základní umělecká škola (od 1. 1. 1995 právní subjekt)

Pobočky:

Studená	1961–1962
Slavonice	1963–1967
	1969
	1974–1990
	1999–dosud

Obory vyučované na škole:

hudební	1949–dosud
výtvarný	1961–1964
	1974–1975
	1985–dosud
lit.–dramatický	1988–1991

Budovy školy

1949–1960	Havl. nám. 96/I
1960–1977	Havl. nám. 85/I (zámek 1.patro) (výtv. obor 1961–1964 v 1.a 2.ZŠ)
1977–1990	Havl. nám. 85/I (zámek přízemí a 2.patro)
1990–1993	Krajčířova 27/I (dnes MěÚ – starý zámek) 1. ZŠ Komenského 2. ZŠ B. Němcové MěKS (Palackého nám. 4/I)
1993–1994	Komenského 39/I (dnes FÚ) 1. a 2. ZŠ, MěKS
1994–2002	MěKS Palackého nám 4/I, 1. a 2. ZŠ
2002–dosud	nová budova ZUŠ, Antonínská 93/II

Učitelé školy od r. 1949

Hudební obor – individuální výuka

Klavírní oddělení

Jaroslav Černocký	1949–1965
Marie Nixová/Suchanová	1951–1984
František Obst	1963–1967
Bohumír Růžička	1964–1976
Marie Gráfová	1968–1990
František Kupský	1968–1969
Hana Kubková	1974–dosud
Iva Pavelčáková	1976–1977
Marie Vynohradnyková	1984–1987
Jitka Mátllová	1986–1987
Ivan Fišer	1987–1997
Martin Pecha	1988–1991
Alena Jelínková	1990–1991
Renata Šedová	1990–1991
Blanka Henzlová	1991–dosud
Blažena Bastlová	1999–dosud
Vlastimil Burkart	1999–dosud
Jitka Čudlá	2006–dosud od l. 2009 MD
Ljuba Jánská	2009–dosud

Oddělení smyčcových nástrojů

Bohumír Růžička	1949–1976
Marie Nixová/Suchanová	1951–1981
Marie Zadražilová	1961–1970 1980–1982 1984
František Obst	1963–1967
František Kupský	1968–1969
Marie Kovářová/Blechová	1971–1986
Bohumil Horálek	1972–1973

Ludmila Karolová	1982–1995
Zdeňka Fišerová	1987–1998
Milan Kubek	1994–2000 2002–2008
Vítězslav Hergesel	1996–1999 2000–dosud
Dalibor Restl	1999–2001

Akordeonové oddělení

Bohumír Růžička	1954–1959
Jaroslav Černocký	1957–1963
Marie Zadražilová	1961–1982
František Obst	1963–1967
František Kupský	1968–1969
Milan Kubek	1974–dosud
Vlastimil Burkart	1977–1990 2007–dosud
Ludmila Vyroubalová/Zadražilová	1980–1991
Eva Nováková	1982–dosud
Marcela Poláčková	1991–1993
Jiří Novák (Telč)	1999–dosud

Oddělení dechových nástrojů

Bohumír Růžička	1956–1976
Milan Kubek	1974–dosud
Zdeněk Míchal	1976–1982
Iva Pavelčáková	1976–1977
Stanislav Kučera	1978–1982
Jiří Bartošík	1981–1993
Ludmila Vyroubalová/Zadražilová	1982–1991
Zdeněk Zadražil	1982–1991
Zdeňka Fišerová	1987–1998
Stanislav Kamínek	1987–dosud
Miloš Bastl	1991–1996
Jiří Novák (Dač.)	1991–dosud

Miroslav Reisner	1991–1997
Miloslav Zeman	1995–1996
Evžen Mašát	1996–dosud
Jaroslav Šimánek	1996–2007
Martina Zemanová	1996–2000
Vítězslav Hergesel	1996–1999
	2000–dosud
Richard Šeda	1997–dosud
Jiří Novák (Telč)	1997–dosud
Václav Dittrich	2007–dosud
Jan Sedmík	2008–dosud
Jitka Čudlá	2006–dosud
	od l.2009 MD

Oddělení bicí

Milan Kubek	1977–dosud
Miroslav Klapuch	2000–dosud

Zpěv

Jarmila Schmidtmayerová	1985–1990
	1999–2004
Ivana Šedová	2003–dosud
Jitka Čudlá	2006–dosud
	od l.2009 MD

Hlasová výchova

Jarmila Schmidtmayerová	1985–1990
	1999–2004
René Müller	1996–1998
Hana Vašková	1998–1999
Ivana Šedová	2003–dosud
Martina Kučerová	2004–2006
Věra Kümmelová	2005–2006
Jitka Čudlá	2006–dosud
	od l.2009 MD
Anežka Hergeselová	2009–dosud

Kytarové oddělení

Miroslav Malina	1991–1994
Josef Mochar	1993–dosud
Soňa Oulehlová	1997–1998
Dalibor Restl	1999–2002
Lucie Král'ová	2001–2006
Jana Poláková	2006–dosud

Odd. klávesových elektronických nástrojů (keyboards)

Ivan Fišer	1994–1997
Milan Kubek	1994–2008
Zdeňka Fišerová	1995–1998
Eva Nováková	1995–1997
Jiří Novák (Dač.)	1995–dosud
Vladimíra Ferencová	1996–1998
Pavel Kopačka	1996–2005
Richard Šeda	1997–dosud
Evžen Mašát	1999–dosud
Jiří Novák (Telč)	2005–dosud
Jitka Čudlá	2006–dosud.
	od l.2009 MD
Ljuba Jánská	2009–dosud

Hudební obor–kolektivní výuka

Hudební nauky a PHV

Bohumír Růžička	1949–1960
Jaroslav Černocký	1950–1965
Marie Nixová/Suchanová	1957–1968
Marie Gráfová	1968–1990
Hana Kubková	1974–1975
Milan Kubek	1974–1977
	2009–dosud
Vlastimil Burkart	1977–1990
	1999–dosud
Ludm. Vyroubalová/Zadražilová	1980–1991

Marie Vynohradnyková	1984–1987
Ivan Fišer	1987–1990
Eva Nováková	1988–1989
Martin Pecha	1989–1991
Miroslav Malina	1991–1994
Marcela Poláčková	1991–1993
Jiří Novák (Dač.)	1994–1999
Stanislav Kamínek	1994–2003
Vítězslav Hergesel	1996–1999
	2000–dosud
Dalibor Restl	1999–2000
Lucie Král'ová	2001–2006
Jitka Čudlá	2006–dosud
	od l.2009 MD
Ljuba Jánská	2009–dosud

Pěvecký sbor

Jaroslav Černocký	1956–1963
Marie Gráfová	1970–1972
Ivan Fišer	1987–1989
Vítězslav Hergesel	1996–1999
	2000–dosud
Dalibor Restl	1999–2000
Blanka Henzlová	2000–dosud
Vlastimil Burkart	2003–dosud

Dechový orchestr

Bohumír Růžička	1964–1972
Zdeněk Míchal	1976–1982
Milan Kubek	1982–1987
	1996–dosud
Ivan Fišer	1987–1996
Evžen Mašát	2006–2008
Stanislav Kamínek	2006–dosud

Výtvarný obor

Josef Zadražil	1961–1964
Jan Brázda	1961–1962
Jarmila Majerová	1974–1975
Jan Urbanec	1985–1991
Václava Zamazalová	1986–dosud
Jiří Chládek	1988–1990
Kateřina Zedínková	1989–dosud
Josef Hajný	1990–1991
Jana Fraňová/Malinová/Kratková	1991–1999
Ilona Baštářová	1994–1994
Petra Firlová	1996–dosud

Literárně dramatický obor

Naděje Jahelková	1988–1993
Martin Pecha	1988–1991
Dana Nešporová	1996–2000

Vedení školy

Bohumír Růžička	1949–1976	ředitel
Milan Kubek	1976–dosud	ředitel
Václava Zamazalová	1988–2005	zástupce ředitele
Evžen Mašát	2005–2008	zástupce ředitele
Eva Nováková	2008–dosud	zástupce ředitele

Administrativa

Václava Zamazalová	1990–1992
Pavel Kubek	1991–1994
Jaroslava Bačáková	1992–1994
Marcela Štěrbová/Vicanová	1994–dosud
Anna Boudová	1998–2001
	2007–2009
Marcela Bouzková	2007–dosud

Celkem učitelů

Hudební obor

od r. 1949	61	(z toho 26 dač. absol.)
ve školním roce 2008/2009	21	(z toho 10 dačických absolventů)

Výtvarný obor

od r. 1949	11
ve školním roce 2008/2009	3

Literárně dramatický obor

od r. 1949	3
ve školním roce 2008/2009	0

Žáci ZUŠ Dačice, kteří byli po úspěšném vykonání talentových zkoušek přijati ke studiu na tyto školy

Učební poměr

	učitel	obor	
1993	Michal Solař	V. Zamazalová	fotograf
1994	Jan Kočí	V. Zamazalová	foukač skla
1995	Blanka Nováková	V. Zamazalová	malířka skla

Stř. umělecko-průmyslová škola a stř. pedagogická škola

	učitel	město	
1989	Lucie Motyčková	J. Chládek	Uh.Hradiště
	Vladimíra Vávrů	V. Zamazalová	Bechyně
	Libuše Urbánková	J. Chládek	Brno
1995	David Tichý	V. Zamazalová	Turnov
	Kateřina Pohnětalová	V. Zamazalová	Jihlava
1996	Eva Kocmálová	V. Zamazalová	Brno
1997	Lukáš Pokorný	V. Zamazalová	Praha-Hellichova
1999	Renata Máchová	V. Zamazalová	Jihlava
	Adéla Wiederlechnerová	V. Zamazalová	Brno
2000	Dana Elsterová	V. Zamazalová	Jihlava
	Alena Jakubcová	V. Zamazalová	Jihlava
2001	Petra Kučerová	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Adam Kühnel	V. Zamazalová	Jihlava
2002	Olga Leitkepová	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Martina Pykalová	V. Zamazalová	Jihlava

2003	Lucie Semorádová	V. Zamazalová	Písek
	Ludmila Maršánová	V. Zamazalová	Jihlava
	Pavlna Klimešová	V. Zamazalová	Bechyně
	Kateřina Máchová	V. Zamazalová	Bechyně
	Dana Koutná	V. Zamazalová	Prachatice
2004	Michala Havlíková	V. Zamazalová	Jihlava
	Ines Pribíková	V. Zamazalová	Praha
	Jitka Štíbachová	V. Zamazalová	Turnov
	Eliška Karásková	V. Zamazalová	Jihlava
	Petra Vlachová	V. Zamazalová	Brno
	Tereza Kučerová	V. Zamazalová	Znojmo
	Jana Brtníková	V. Zamazalová	Znojmo
2005	Magda Kočayová	V. Zamazalová	Jihlava
	Alice Kühnelová	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Eva Pelikánová	V. Zamazalová	Znojmo
	Barbora Havlíková	V. Zamazalová	Jihlava
2006	Markéta Kubešová	V. Zamazalová	Jihlava
	Klára Bučinová	V. Zamazalová	Jihlava
	Jana Kamírová	V. Zamazalová	Brno
	Tereza Demková	V. Zamazalová	Jihlava
2007	Markéta Havlíková	V. Zamazalová	Jihlava
	Alan Kantor	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Miroslava Koutná	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Pavel Račický	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Anna Štěbetáková	V. Zamazalová	Č.Krumlov
2008	Jan Štěpán	V. Zamazalová	Jihlava
	Michaela Juránková	V. Zamazalová	Jihlava
	Lucie Žaloudková	V. Zamazalová	Znojmo
2009	Michal Klivan	V. Zamazalová	Jihlava
	Kristýna Svobodová	V. Zamazalová	Jihlava
	Michaela Rosolová	V. Zamazalová	Č.Krumlov
	Dominika Trojanová	V. Zamazalová	Znojmo
	Martina Koutná	V. Zamazalová	Znojmo
	Veronika Bártová	V. Zamazalová	Brno
	Iva Kadrnožková	V. Zamazalová	Jihlava-Helenín

Konzervatoř

		učitel	obor	město
1966	Milan Kubek	B. Růžička	pozoun	Kroměříž
1980	Jitka Mátllová	M. Gráfová	klavír	Brno
	Stanislav Kamínek	M. Kubek	pozoun	Plzeň
1981	Evžen Mašát	Z. Michal	trubka	Brno
1982	Pavel Havlík	M. Kubek	pozoun	Roudnice
1986	Jiří Novák (Dač.)	Z. Zadražil	flétna	Kroměříž
1988	Eva Nováková	VI. Burkart	akordeon	Brno
1989	Markéta Čermáková	J. Schmidtmayerová	zpěv	Brno
1990	Jiří Novorka	M. Kubek	tuba	Brno
	Richard Šeda	J. Bartošík	trubka	Č. Budějovice
	Blanka Henzlová	M. Gráfová	klavír	Č. Budějovice
1991	Kamila Blažková	L. Karolová	viola	Brno
	Daniela Čermáková	J. Schmidtmayerová	zpěv	Brno
1992	Dagmar Zadražilová	M. Gráfová	klavír	Č. Budějovice
	Kateřina Adamcová	L. Karolová	housle	Brno
1993	František Kříž	M. Kubek	trubka	Brno
1994	Ivo Černošský	E. Nováková	akordeon	Brno
1995	Jiří Novorka	M. Kubek	tuba	Roudnice
	Ivan Baštář	M. Kubek	tuba	Roudnice
	Lucie Karolová	L. Karolová	housle	Praha
	Miloslav Zeman	Z. Zadražil	klarinet	Pardubice
2000	Michal Jirků	V. Burkart	lesní roh	Roudnice n. L.
2004	Kamila Kružíková	J. Schmidtmayerová	zpěv	Brno
2005	Jan Cimburek	E. Mašát	trubka	Č. Budějovice
2007	Petr Vohoska	E. Mašát	trubka	Č. Budějovice
2008	Ondřej Vaněk	S. Kamínek	pozoun	Č. Budějovice
	Hynek Vohoska	E. Mašát	trubka	Č. Budějovice
2009	Kateřina Hejlová	B. Henzlová	klavír	Č. Budějovice

Vyšší odborná škola

		učitel	město
1992	Ladislava Koukalová	V. Zamazalová	Film. škola Zlín

Vysoké školy

		učitel	město	obor
1983	Martin Pecha	M. Gráfová	PF Č. Budějovice	Č-Hv
1986	Marcela Poláčková	VI. Burkart	PF Č. Budějovice	Č-Hv
1990	Radka Vávrů	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	Č-Vv
	Nada Varhaníková	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	A-Vv
1991	Vladimíra Ferencová	L. Karolová	PF Č. Budějovice	NŠ
	Jana Rozporková	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	Č.Vv
1996	Blanka Henzlová	M. Gráfová	JAMU Brno	klavír
1997	Šárka Lahodná	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	Č-Vv
1998	Barbora Neužilová	V. Zamazalová	ČVUT Praha	architektura
	Jaroslava Hanková	V. Zamazalová	ČVUT Praha	architektura
	Romana Čurdová	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	Č-Vv
1999	František Kříž	M. Kubek	JAMU Brno	trubka
	Jana Váňová	V. Zamazalová	PF Č. Budějovice	D-Vv
2003	Jiří Kučera	V. Zamazalová	VUT Brno	
2004	Zdeňka Míchalová	V. Zamazalová	FFMU Brno	dějiny umění
2006	Jana Kamírová	V. Zamazalová	ČVUT Brno	
2007	Eva Dvořáková	V. Zamazalová	Fakulta architekt. Praha, Brno	
2008	Anežka Hergeselová	V. Hergesel	PFUK Praha	sbormistrovství, HN
	Tereza Kučerová	V. Zamazalová	PFUP-Pardubice	Aj-Vv

ABSOLVENTI ŠKOLY PŮSOBÍCÍ NA ZUŠ DAČICE JAKO UČITELÉ

Miloš Bastl	1991–1996	dech. nástr. dřevěné, klarinet
Vladimíra Ferencová	1996–1998	EKN
Blanka Henzlová	1991–dosud	klavír, pěv. sbory, korepetice
Alena Jelínková	1990–1991	klavír
Stanislav Kamínek	1987–dosud	dech. nástr. žesťové., pozoun, MDO
Miroslav Klapuch	2000–dosud	bicí
Pavel Kopačka	1996–2005	EKN
Marie Kovářová/Blechová	1971–1986	housle
Lucie Král'ová	2001–2006	kytara, HN
Milan Kubek	1974–dosud	dech. nástr. žesťové, bicí, pozoun, MDO
Stanislav Kučera	1978–1982	dech. nástr. žesťové, baskřídlovka
Evžen Mašát	1996–dosud	dech.nástr.žesť.,EKN
Jitka Mátlová	1986–1987	klavír
Josef Mochar	1993–dosud	kytara, TO
Jiří Novák (Dač.)	1991–dosud	dech. nástr. dřevěné, flétna
Eva Nováková	1982–dosud	akordeon
Soňa Oulehlová	1997–1998	kytara
Martin Pecha	1989–1991	klavír, HN, LDO
Marcela Poláčková	1991–1993	akordeon
Miroslav Reisner	1991–1997	dech.nástr.žesťové, trubka
Richard Šeda	1997–dosud	dech. nástr žesťové a dřevěné, trubka, zobcové flétny
Renata Šedová	1990–1991	klavír
Hana Vašková	1998–1999	hlasová výchova
Miloslav Zeman	1995–1996	dech. nástr. dřevěné, klarinet
Martina Zemanová	1999–2000	dech. nástr. dřevěné, zobc. flétna
Anežka Hergeselová	2009–dosud	pěv. hlas. výchova

EKN – elektronický klávesový nástroj (keyboard)

MDO – městský dechový orchestr

TO – taneční orchestr

HN – hudební nauka

LDO – literárně dramatický obor

POČTY ŽÁKŮ V JEDNOTLIVÝCH LETECH

rok	počet žáků	pozn.	rok	počet žáků	pozn.
1949/50	70		1981/82	201	2
1950/51	113		1982/83	187	2
1951/52	107		1983/84	183	2
1952/53	112		1984/85	148	2
1953/54	106		1985/86	166	2 VO
1954/55	110		1986/87	231	2 VO
1955/56	100		1987/88	274	2 VO LDO
1956/57	77		1988/89	348	2 VO LDO
1957/58	89		1989/90	378	VO LDO
1958/59	93		1990/91	330	VO LDO
1959/60	80		1991/92	352	VO
1960/61	95		1992/93	381	VO
1961/62	248	1 VO	1993/94	392	VO
1962/63	164	1 VO	1994/95	375	VO
1963/64	166	2 VO	1995/96	383	VO
1964/65	139	2	1996/97	388	VO
1965/66	146	2	1997/98	383	VO
1966/67	133	2	1998/99	399	VO
1967/68	105		1999/00	529	2 VO
1968/69	122		2000/01	542	2 VO
1969/70	137	2	2001/02	571	2 VO
1970/71	111		2002/03	510	2 VO
1971/72	154		2003/04	535	2 VO
1972/73	138		2004/05	507	2 VO
1973/74	149		2005/06	543	2 VO
1974/75	221	2 VO	2006/07	549	2 VO
1975/76	190	2	2007/08	549	2 VO
1976/77	140	2	2008/09	554	2 VO
1977/78	240	2			
1978/79	239	2			
1979/80	242	2			
1980/81	240	2			

pozn.

1–včetně pobočky Studená

2–včetně pobočky Slavonice

VO– včetně výtvarného oboru

LDO– včetně literárně dramatického oboru

Pedagogický sbor ve školním roce 2008/2009

HUDEBNÍ OBOR

Jméno, příjmení,	od roku	obor
1 Blažena Bastlová	1999	klavír
2 Vlastimil Burkart	1982	akordeon, klavír, PHV, HN, pěvecké sbory
3 Jitka Čudlá	2006	hlasová výchova, zpěv, HN, klavír, EKN
4 Václav Ditrich	2007	klarinet, saxofon, zobc. fl.
5 Blanka Henzlová	1991	klavír, korepetice, pěvecké sbory
6 Vítězslav Hergesel	1996	housle, zobc. fl., PHV, pěvecké sbory
7 Stanislav Kamínek	1987	pozoun, zobc. fl., komorní soubory, MDO
8 Miroslav Klapuch	2000	bicí
9 Milan Kubek	1974	ředitel, pozoun, zobc. fl., bicí, akordeon, MDO, HN
10 Hana Kubková	1974	klavír
11 Evžen Mašát	1996	trubka, zobc. fl., EKN, komorní soubory
12 Josef Mochar	1993	kytara, TO, komorní soubory
13 Eva Nováková	1982	zástupce ředitele, akordeon, komorní soubory
14 Jiří Novák (Dačice)	1991	flétna, zobc. fl., EKN, komorní soubory
15 Jiří Novák (Telč)	1997	klarinet, zobc. fl., akordeon, EKN, violoncello, komorní soubory
16 Jana Poláková	2006	kytara, komorní soubory
17 Jan Sedmík	2008	lesní roh
18 Richard Šeda	1997	trubka, zobc. fl., EKN, komorní soubory
19 Ivana Šedová	2003	zpěv, hlasová výchova
20 Ljuba Jánská	2009	HN, klavír, EKN,
21 Anežka Hergeselová	2009	hlasová výchova

EKN – elektronické klávesové nástroje (keyobard)

HN – hudební nauka

MDO – městský dechový orchestr

PVH – přípravná hudební výchova

TO – taneční orchestr

VÝTVARNÝ OBOR

kresba, malba, grafika, prostorová tvorba, objektová a akční tvorba, nové technologie, výtvarna kultura, příprava na talentové zkoušky

Jméno, příjmení	od roku
22 Petra Fířlová	1996
23 Václava Zamazalová	1986
24 Kateřina Zedínková	1989

OSTATNÍ ZAMĚŠTNAVCI

25 Marcela Vicanová	1994	ekonomka
26 Marcela Bouzková	2007	ekonomka
27 Anna Boudová	1998	mzdová účetní do 2.2009
28 Jan Štěbeták	2006	školník
29 Dáša Vedrová	2005	uklízečka
30 Lenka Zdychyncová	2005	uklízečka–Slavonice

Kresby, malby, koláže a objekty, které tvoří obrazový doprovod brožury, jsou pracemi žáků výtvarného oboru ZUŠ v Dačicích.

60 LET ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V DAČICÍCH 1949–2009

Do tisku připravili Milan Kubek, Eva Nováková, Václava Zamazalová.
Práce žáků výtvarného oboru ZUŠ v Dačicích vybrala a vyfotografovala V. Zamazalová.
Fotomontáž učitelů ZUŠ na str. 47 V. Zamazalová.
Grafická úprava, sazba a realizace J. Kaláb – vydavatelství Jarmark, Slavíkovice.
Vytiskla Tiskárna Ekon družstvo, Jihlava.
Náklad 1000 ks.
Vydala Základní umělecká škola v Dačicích v roce 2009.

Sponzoři Základní umělecké školy v Dačicích

MĚSTO DAČICE
Krajčfova 27/I,
380 13 Dačice
www.dacice-mesto.cz

KORINT®
stavební spol. s r.o.

Korint stavební spol. s r.o.
Donská 14/245, Vršovice,
101 00 Praha 10
www.korint.cz

Motel Dačice
Toužínská 141/IV,
380 01 Dačice
www.moteldacice.cz

Zahradnictví v Kaštanech
s.r.o.
380 01 Dačice 89/II
www.zahradnictvi-dacice.cz

Jana Pokorná MUDr.
Dlouhá 458/V,
380 01 Dačice
www.idn-pocatky.cz

TRW – Das a.s.
Strojřenská 160/III,
380 17 Dačice
www.trwauto.cz

Sparkasse S
Waldviertler Sparkasse von
1842, Palackého nám. 31,
380 01 Dačice
www.wspk.cz

Drubež - Vysočina spol. s r.o.
K Hoře 1111,
676 21 Moravské Budějovice
www.drubez-vysocina.cz

Ing. Oldřich Pecha
Antonínská 18,
380 01 Dačice
www.texti.cz

Centropen a.s.
9.května 161, 380 12 Dačice
www.centropen.cz

SETO spol. s r.o.
Hradecká 17/IV,
380 01 Dačice
www.seto.cz

TRUHLÁŘSTVÍ
ZÁMEČNICTVÍ
Vladimír Tůma

Truhlářství a zámečnictví,
Vladimír Tůma
Cukrovarnická 128/I,
380 01 Dačice
www.tumadacice.cz

Generali Pojišťovna a.s.
agenturní kancelář,
Havlíčkovo nám. 105,
380 01 Dačice
www.generali.cz

POTRAVINY Štěpán
a syn s.r.o.,
380 01 Dačice 43/I